

og samtale med Jurister her hjemme fik den Oplysning, at der var her i Landet en udstrakt Appelleret, endog i ganske smaa Sager, og at det maatte ikke vilde være rigtigt, hvis man indskrænkede Retten til Appel i det Omfang, som jeg havde tænkt mig, altsaa udelukkede den helt. Deraf kommer den Uoverensstemmelse mellem mit Foredrag ved Indstrimødet og mit Lovforslag, at medens jeg den Gang udtalte, at Afgørelsen ved Arbejdsretterne vistnok skulde være en endelig Afgørelse uden Appel, saa har jeg her foreslaaet en Appelleret, og jeg har ment, at den da skulde gaa direkte til Højesteret, fordi jeg nærmest ansaa disse Arbejdsretter for sideordnede med Sø- og Handelsretten i Handels-sager. Hvis man vil indvende fra nogen Side, at det ikke godt lader sig gøre ved en mundtlig Procedure ved Underretten — eller maatte man i nærværende Tilfælde kunde kalde det Overretten — at appellere til en højere Ret, hvor Proceduren ligeledes er mundtlig, vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg ved Udtrykket: „at Forhandling inden Retten foregaar mundtlig“, ikke har tænkt mig, at Proceduren skulde være en fuldt ud mundtlig Procedure; jeg har ment, at Parterne ikke skulde kunne forhandle skriftlig indbyrdes med hinanden, Indlæg skulde være udelukkede, hvorimod selvfølgelig Protokol skulde kunne føres, Vidner skulde kunne afhøres, og der skulde i det hele kunne tilvejebringes saadant Materiale ved denne Arbejdsret, at det skulde kunne tjene til Grundlag for den senere Paakendelse ved Højesteret, dersom Sagen skulde være appellabel. Hvis man altsaa vil være saa god at forstaa Ordet „mundtlig“ derhen som „uden skriftlige Indlæg fra Parternes Side“, tror jeg mulige Indvendinger i den Henseende ikke ville blive fremførte. Og hvis man ikke vil have Appellen, vil jeg gøre opmærksom paa, at det altsaa kun er af Hensyn til de her i Landet nu bestaaende Forhold, at jeg hovedet har foreslaaet, at der skulde kunne være Appel, idet det ikke stemmer med den udenlandske Lovgivning — i alt Fald ikke med den større Del af den udenlandske Lovgivning — at Sager, som ere afgjorte ved Arbejdsretter, som altsaa have et begrænset Retsomraade, skulde kunne gøres til Genstand for Appel. Endelig vil jeg bede Dem under Hensyn til det af mig her fremførte i

Henseende til § 12 ikke at fæste Dem for meget ved denne Paragraf. Jeg tror, at hvis der er nogle Mangler ved denne Rettergangsmaade, her er foreslaaet, er det ikke andet end noget, der med en god Vilje og med Bistand fra Tingets dygtige Juristers Side, vil kunne blive afhjulpet i det Udvalg — til hvilket jeg haaber, at denne Sag maa blive henvist — naar dette Punkt der gøres til Genstand for Behandling.

Jeg skal derefter omtale Enighedsskammerne, den anden Afdeling, og altsaa i Forthed skildre, hvorledes de skulle virke. Naar den ene Part henvender sig til Arbejdsretten med Anmodning om, at den vil konstituere sig som Enighedsskammer for det paagældende Tilfældes Skyld, skal efter mit Forslag Arbejdsrettens Formand, hvis den anden Part ikke allerede har henvendt sig til ham i samme Anledning, henviende til denne, ligeledes at indstyre sin Sag for Enighedsskammeret. Og hvis ingen af dem har gjort det, altsaa hvis en truende Arbejdsstandsning bliver Formanden bekendt, skal han efter Evne søge at formaa Parterne til at gaa ind under Enighedsskammerets Behandling. I et Forhold som dette, gaar det jo an at give den Slags Bestemmelser, da det hele jo munder ud i Frivillighed og ikke i Dom. Enighedsskammerne have jo kun for saa vidt med Arbejdsretterne at gøre, som man andetsteds har ment — og det er en Mening, jeg fuldt ud deler — at hvis Arbejdsrettens Kerne er Enighedsskammeret, den Kerne, hvorom alle disse forskellige Forsonings- og Mæglingsbestræbelser grupperer sig, saa vil der blive tildelt denne Institution en større Betydning, og den vil have større Udset til at kunne opfylde sin Bestemmelse, end hvis den ikke i Arbejdsretter havde den Autoritet og Anseelse, som jeg gaar ud fra, at Arbejdsretterne i Genhold til Loven og til deres Tilblivelsesmaade ville nyde baade hos Arbejderne og hos Arbejdsgiverne. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at efter § 15 skal Enighedsskammerne være besatte med dobbelt saa mange Bidsidere som Arbejdsretterne for at kunne tage Sagen under Behandling; og der er yderligere givet Parterne Lejlighed til at faa tilkaldt saadanne Personer, som de dertil maatte ønske; der findes allerede her i Loven udtrykt en Enighedsbestræbelse, idet nemlig Arbejdsretten